

jo leve med det, og det kunne også være, at man tog fejl, men når man har hørt de ordførere, der har været på banen indtil videre, er man – det er jeg i hvert fald – blevet bekræftet i, at ministeren ikke skal gives sådan en bemyndigelse, i be-
tragtning af hvor langt ovre vi har været i alle mulige og umulige tankeeksperimenter om-
kring terrorhandlinger.

Det er ikke, fordi vi ikke tager det alvorligt, men vi mener bare ikke, at retsprincipperne bør tilsidesættes på en måde, som det sker i det her lovforslag.

Kl. 14:11

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Per Clausen som ordfører.

Kl. 14:11

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Jeg må sige, at debatten i dag har været en lille smule overraskende. Jeg var faktisk også lidt overrasket, da jeg så forslaget og begyndte at læse det, for jeg var sådan set lidt overrasket over, at den nuværende sundhedsminister ville fremsætte et sådant lovforslag, som jo på mange måder repræsenterer et klart brud med de retsikkerhedsprincipper, som vi ellers plejer at hævde er en vigtig del af det danske demokrati og jo også en del af det, vi forsvarer offensivt, når vi agerer over for terror og ikke vil lade os true til det ene eller det andet.

Men det, jeg syntes var mest overraskende, var, at man stiller ordførere over for det spørgsmål, om den her lov ikke vil give ministeren ubegrænsede beføjelser til at udpege biologiske stoffer, fremføringsmidler, relaterede materialer, skrive dem ned og sige, at de er farlige, og derefter bemyndige, hvem ministeren nu finder for godt, til at rykke ud i folks hjem og få de her materialer destrueret. Når man spørger, om det så ikke er en fuldstændig total bemyndigelse, der gør, at ministeren stort set kan gøre, hvad han vil, får man svaret: Jo, men vi har tillid til ministeren.

Lad så gå, at Venstres ordfører har tillid til ministeren – andet ville jo kunne give anledning til mange interessante overvejelser. Lad gå, at også Socialdemokraternes ordfører har tillid til ministeren i denne sag – det er jo alt sammen o.k.; tillid er en god ting, når den er konkret.

Men det bliver da helt absurd, når man stiller sig op og siger: Vi går med til den her beføjelse, fordi vi nærer ubegrænset tillid til alle kommende ministre, de kunne aldrig finde på at misbruge den her regel. Og rigtig fantastisk bliver det

jo, når hr. Preben Rudiengaard sætter trumf på og siger, at han også ville nære tillid, hvis det var mig, der var minister. Jeg vil gerne sige, at hvis jeg nogen sinde skulle blive minister, ville jeg meget gerne have mig frabedt at have den slags beføjelser, som er ubegrænsede. Det tror jeg er skadeligt for de fleste mennesker, det er slet ikke nogen god idé, og det stiller alt for store krav til, hvilken kvalitet vores fremtidige ministre skal have, hvis vi vil have, at de skal kunne rode rundt med ubegrænsede beføjelser. Vi har faktisk set mange eksempler på systemer og politikere, som af hensyn til det ene eller det andet vigtige spørgsmål har fået store beføjelser, som efterfølgende ikke har villet give dem fra sig, og som efterfølgende har vist ganske stor kreativitet med hensyn til at misbruge dem.

Så Enhedslistens udgangspunkt i forbindelse med det her lovforslag er altså, at man for så vidt starter med at beskæftige sig med en relevant problemstilling: Hvordan bekæmper vi en eventuel terrortrussel, som ikke er baseret på almindelige bomber, men på forskellige biologiske og kemiske våben?

Det er en relevant problemstilling. Vi, der flyver, stilles jo med jævne mellemrum over for, hvordan det løses i lufttrafikken, og kan måske dér synes, at der indimellem bliver skudt med lidt for store kanoner i forhold til det, der er det reelle problem. Man må jo erkende, at man, hver gang man spørger ind til det, får at vide, at disse regler er baseret på oplysninger, der er hemmelige, og så kan man jo forestille sig, at når der så kommer nogle nye lister fra ministeren om, hvilke stoffer der er blevet forbudt, fordi de er farlige, og hvor ministeren så har givet nogen beføjelse til at gribe ind, er det også hemmeligt, for vi må ikke få at vide, hvorfor de her stoffer er farlige, og hvordan de er farlige, og vi må heller ikke få at vide, hvem der griber ind over for hvem, for det kan bringe vores sikkerhed i fare.

Altså, vedtagelsen af sådan et lovforslag som det, der ligger her, er sådan set det samme som at sige til terroristerne: I har vundet; I får godt nok ikke lov til, hvis det her ellers virker – det har vi jo ingen sikkerhed for at det gør – at sprede biologiske og kemiske krigsvåben. Men til gengæld sørger vi selv for fuldstændig at afskaffe de retsprincipper, som har været grundlaget for det system, vi lever i; vi erstatter det med et system, hvor vi giver ministrene beføjelser.

Jeg synes, det er trist, og et eller andet sted håber jeg, at nogle af de mennesker, der er inden for retspolitikens område og indimellem be-